

Om te stelen.

Er is geen twijfel mogelijk, mijn uiterlijk verradt mijn afkomst. Het is Gouda. Daar gaf Theo Colenbrander mij mijn vorm en decoratie.

Het zijn de typische geel en blauwgroen tinten die bij mijn generatie passen en mijn leeftijd verraden. Dat ik vandaag nog puntgaaf mijn verhaal kan doen, is ronduit bijzonder te noemen.

De eerste persoon die mij bezat was Noor.

Ze zag me staan en was meteen verkocht, zei ze tegen haar vriendinnen.

Roelof, haar man vond mij overbodig en te duur maar als er visite was, kon hij mij zomaar oppakken en wat geaffecteerd zeggen, echt plateel, dat zie je niet vaak zo mooi he?

Ik voelde me dan toch niet gevlijd, hoewel het de waarheid was.

Als Noor haar warme adem tegen mijn rondingen blies en met haar zachte doek over mij wreef, was ik echt gelukkig. Zo ook wanneer de haard onder mij haar heerlijke warmte verspreidde en Noor soms even opkijkend van haar koffie, genietend haar blik op me liet rusten.

De eerste keer dat ik verhuisde viel me zwaar. Het was niet zo zeer de verhuizing zelf maar de manier waarop beviel me niet.

Noor vergat mij steeds vaker stofvrij te maken.

Ze vergat dingen die er waren en bedacht dingen die er niet meer waren, zoals Roelof bijvoorbeeld.

Op een dag gebruikte ze mij zelfs als bloemenvaas en hoewel ik daar eigenlijk niet voor bedoeld ben, ontroerde het mij. Ik zag hoe zij ervan genoot mij vol te proppen met de zelfgeplukte paardenbloemen uit het park.

Haar verhuizing werd onvermijdelijk zoveel was mij wel duidelijk. Ik zou meeverhuizen ook dat was, dacht ik onvermijdelijk. Maar hoe anders dan gedacht, kan een leven verlopen.

De dag waarop zij met een stoel, enkele dozen en haar handtas in een taxibusje wegreed, werd mij geen blik waardig gekeurd. Het was tekenend voor haar gesteldheid. Was ze in goede doen geweest, zou dit ondenkbaar geweest zijn.

Wij waren een twee-eenheid. Waren, want nog diezelfde dag kwamen er drie dames ons huis min of meer binnenvallen. Zij woonden alle drie in onze straat en dronken regelmatig thee bij Noor.

Ze waren vriendelijk voor haar en brachten een zekere gezelligheid met zich mee, als ze over de meest onbenullige zaken spraken. Zij waren mij dus niet vreemd, maar nog nooit had ik hen alle drie tegelijk ontmoet.

Met het koude briesje dat door de openstaande deur naar binnen kwam, voelde ik opeens nog meer kou. Het zat in de dames, het hing om hen heen, het stond te lezen in hun ogen.

Vreemd dat ik dat soort zaken zo intuïtief aanvoel.

Misschien komt het doordat ik in alle rust vanaf een zekere hoogte de dingen overzie.

Hoe dan ook ik kreeg gelijk.

De dames verspreidden zich langzaam door de kamers, raakten mij aan, tilden mij op, zetten mij neer. Ook mijn buurman, de koperen pendule moest eraan geloven, evenals de zilveren theepot en het Brussels kantenkleedje op Noor's stoel.

Misschien is aanranden een groot woord, maar daar had het iets van weg, dat onbeschaamde taxeren van ons. Ik wil niet meer denken aan de vreselijke dingen die gezegd zijn over de staat en waarde van zowel mij als al het andere.

Zij van links, met de grootste mond nam mij tenslotte onder haar oksel mee. Het was onfris en bij het openen van haar deur, gleeed ik tot bij haar elleboog. Als ze een taille had gehad, zou ik het niet hebben kunnen navertellen.

Eenmaal in haar huis op een klein onooglijk tafeltje van een onbestemde houtsoort, heb ik een nacht meegemaakt, donkerder dan welke ook in mijn bestaan.

De avond ervoor werd er met serviesgoed gegooid.

Ik zou het misschien als een eer moeten beschouwen dat het onder andere over mij ging maar zo voelde het niet.

Alles van waarde is kwetsbaar, zo ook ik en zo'n woest heerschappij dat de inhoud van een fles belangrijker vindt dan zoiets kunstzinnigs als ik, boezemde mij enorme angst in.

Na die donkere nacht kwam de morgen dat ik

in een theedoek gerold in een tas werd gestopt. Een angstige ervaring om zo volledig gedesoriënteerd en onwetend van wat komen gaat ergens naar toe gebracht te worden.

Op het moment dat ik werd uitgepakt, voelde ik een aanraking die me even aan Noor deed denken.

De man wist mij op waarde te schatten. Ik voelde het aan de manier waarop hij mij omdraaide en mijn onderkant bekeek.

Vreemd genoeg zag ik het niet terug in het bedrag wat hij vervolgens aan de vrouw gaf. Eerder noemde ik haar dame maar dat was duidelijk een vergissing.

Ze ging tierend de winkel uit met haar paar euro's zonder mij. Niet dat ik daar rouwig om was maar blij was ik ook niet. De ambiance waar ik beland was, was er duidelijk een van meer kitsch dan kunst.

Die logeerpartij heeft enkele jaren geduurd. Ik stond onder andere naast een beschuitbus, een glazen kandelaar en een opgezette marter.

Het was natuurlijk de bedoeling dat iemand mijn schoonheid zou onderkennen. Soms prees de man mij aan maar het had nog nooit ergens toe geleid, tot gistermiddag tegen sluitingstijd.

Ze kwam binnen en er was meteen chemie.

Ik had gedacht ooit weer een vrouw als Noor te treffen maar het meisje dat mij optilde had haar kleindochter kunnen zijn. Ze volgde met haar felroze gelakte nagels mijn tekening en ik wist dat ik een nieuw thuis zou krijgen.

Voor ik het goed en wel doorhad zat ik in haar rugzak en waren we op weg naar huis.

Ze zal ongetwijfeld een flink bedrag voor mij hebben moeten neertellen maar vreemd genoeg is me dat ontgaan.

Het moet de emotie van het moment geweest zijn.

Haar man stond ons buiten op te wachten.

Eenmaal thuis was hij bijzonder geïnteresseerd, maakte zelfs foto's van mij met zijn mobieltje.

Dit is niks voor marktplaats, zei hij, meer voor Christie, en toen kuste hij haar. Zo ontroerend.

Maar waar die koude wind toch vandaan komt...